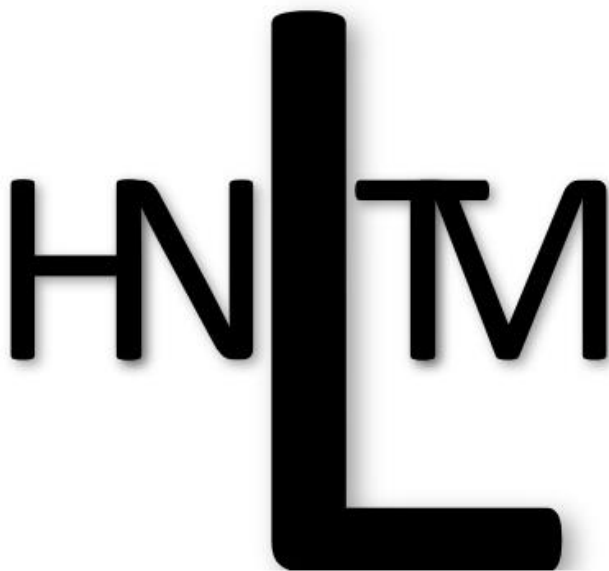

HET NIEUWE LITERAIRE TIJDSCHRIFT MAGAZINE

blad voor de moderne mens
vol met Rare Verhalen

tweede en laatste jaargang 2024

nr. **21**

gratis – verschijnt onregelmatig
uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

Tipje van de sluier:

Hoe dit blad tot stand komt, waaruit bestaat de redactie, wie bemenst de telefoon, wat is de oplage, wie betaalt dat allemaal, waar komt de kopy vandaan, hoe bestaat het, is er toch een sponsor, uitgever Ned Rednoot..., waarom, stel gerust uw vragen?

Het blad stelt zich ten doel een platform te zijn voor mensen die lezen en wellicht ook schrijven. En juist ook voor hen die wel schrijven, maar het lastig vinden, een drempel over moeten, om hun schrijfwerk te delen met anderen. Schroom niet, uw inzending kan ook anoniem geplaatst worden. (* naam bij de reactie bekend)

Ter illustratie zijn ook schilderijen, tekeningen en foto's welkom!

Twee pagina's per inzending (één pagina bevat ongeveer 350 woorden) max. 700 woorden

dentoonder@gmail.com

HNLTM

tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburg erf 96 Dubbeldam
3315RD Dordrecht

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk
©

Uit: 84 Goedkope gedichten en 3 gratis

Roep me

Noem mijn naam
zeg me dat je 'm weet
zeg het nog een keer
noem me bij mijn naam

Zoals jij het zegt
die naam uitspreekt
zoals niemand anders kan
zoals niemand anders spreekt

Zeg het nog een keer
zodat je me niet vergeet
ik jouw stem herinner
roep me bij mijn naam

Roep me, fluister me, gil me
noem me nog een keer
zing me, vraag me, articuleer
de naam die jij verzon

'denk niet zwart-wit, denk in de kleur van je hart'

Under the bridge – Red hot chili peppers

Sometimes I feel like I don't have a partner
Sometimes I feel like my only friend
Is the city I live in, the city of angels
Lonely as I am, together we cry
I drive on her streets 'cause she's my companion
I walk through her hills 'cause she knows who I am
She sees my good deeds and she kisses me windy
Well, I never worry, now that is a lie

I don't ever wanna feel / Like I did that day
Take me to the place I love / Take me all the way
I don't ever wanna feel / Like I did that day
Take me to the place I love / Take me all the way
Yeah, yeah, yeah

It's hard to believe that there's nobody out there
It's hard to believe that I'm all alone
At least I have her love, the city, she loves me
Lonely as I am, together we cry
Refrain: I don't ever wanna feel

Yeah, yeah, yeah
Oh, no, no-no, yeah, yeah
Love me, I say, yeah yeah
One time

Is where I drew some blood / (Under the bridge downtown)
I could not get enough / (Under the bridge downtown)
Forgot about my love / (Under the bridge downtown)
I gave my life away
Yeah, yeah
Oh, no, no-no-no, yeah, yeah
Oh, no, I said, oh, yeah, yeah
Where I stay

In gesprek met

Onderstaand is geschreven voordat Wouter Koolmees - visionair die liever minder reizigers vervoert - aantrad bij Nederlandse Spoorwegen.

Als dank voor jarenlange deelname aan NS panel was ik uitverkoren mogelijk een winnaar te zijn van een aantal prijzen. Ik mocht zelf kiezen. Voor het geval dat, in dat geval, ik koos voor de mogelijkheid van een gesprek met President Directeur Rogier van Boxtel. Waarom wilde ik in geval van winnen deze prijs, werd mij digitaal gevraagd. Wel hierom; reeds meer dan vijftig jaar ben ik treinreiziger, groot voorstander van openbaar vervoer.

En nog steeds voortdurend verbaasd over NS. Had ik Rogier van Boxtel gewonnen, te spreken gehad, dan had ik hem de volgende verbazingen, neen, alhoewel het wel zo is, wil ik het geen ergernissen noemen, medegedeeld.

Rogier, jij – na vijftig jaar, meer dan een halve eeuw, in jouw treinen te hebben gezeten, mag ik je tutoyeren – neemt, sinds je deze baan hebt misschien ook weleens de trein? Ik heb je gewikipediaat en gezien je staat van dienst denk ik wel dat je deugt, jij spoort wel. En zo lang zit je nog niet in dit vak, in het Koninkrijk der Spoorwegen, dus jij kunt er ook niets aan doen.

Tja, waar was ik dan begonnen, als ik jou had gesproken, gewoon maar gelijk van start, groen licht? Wanneer ik hier ter plekke, in mijn wijkstationnetje de trein neem. Ik, met mijn decennia oude NS voordeelchip, kan daar, aan de automaat niets. Stond daar, naast de Arriva kaartjesautomaat er eerst nog een van NS.

Nu niet meer, is weg, alleen die van Rnet en die kent mijn NS kaart niet. Ik ben genooddaakt de trein te nemen naar het hoofdstation, daar uit te checken, het station uit te gaan en in de NS automaat mijn kaart op te laden. Of bijvoorbeeld het 'vrijreizen' kaartje – wat nu toch ook gewoon vier Euro kost – op te waarderen, vervolgens weer in te checken en te constateren dat mijn 'overstapje' net vertrokken is.

Ik was er nog even verder op door gegaan, had ik dat gesprek gewonnen. Wanneer ik dan terugreis en overstap op hoofdstation Dordrecht - laat ik maar meteen man en paard, in dit geval man en trein noemen, NS weet toch alles van mij en mijn 'reisgeschiedenis', waar is privacy toch heengegaan - op de boemel van Rnet, naar Dordrecht Stadspolders dien ik uit te checken bij NS en in te checken bij Rnet.

Zoals vele tientallen medereizigers, waarvan velen dan net weer hun 'overstapje' missen, wegens drukte bij dat gecheck. Daar kun jij natuurlijk niets aan doen, dat is nog een erfenis van mevrouw Melanie Schultz van Haegen-Maas Geesteranus die haar belofte het te stroomlijnen niet nakwam. Laatst was ik in Zwitserland en daar zijn zeer veel verschillende treinmaatschappijtjes, hoeveel precies, dat weet jij beter dan ik, Rogier, maar daar merkt de reiziger hoegenaamd niets en niemendal van.

Mag ik nog even, had ik gevraagd, Rogier, heb je nog heel even? Wat me ook zo verbaast, dat na vijftig jaar de reistijd van Goes naar Amsterdam, die ik als student jarenlang aflegde, nog geen minuut sneller is geworden. Sterker nog, langer, met die stoptrein van het Zeelandstuk.

Ja, zou ik Rogier dan horen zeggen, je kunt overstappen in Rotterdam op de Intercity Plus en dan tegen een kleine vergoeding gaat het een stuk sneller naar Amsterdam. Jaja. Ook pendelde ik heen en weer naar Eindhoven, vanuit Dordrecht en dat kostte precies een uur. Dat lukt niet meer, sukkelen naar Breda, 'overstapje' en dan door. Zomaar een half uur langer; de 'vooruitgang'.

Rogier, ben je daar nog? Ik moet er eigenlijk wel om lachen. Eerst doeken de Spoorwegen de rechtstreekse treinen met buitenlandse bestemmingen op. Nu worden ze met veel halleluja en hoorngeschal weer, héél voorzichtig herintroduceerd. En dan nog met de rijtuigen, opgepimpt, waarmee ik in mijn jeugd van Amsterdam naar Brussel forensde en die toen al antiek waren. Concurrenieren met het vliegtuig? NS spoort niet. Ik zie het al, stiekem

zit je op je horloge te kijken, mijn tijd is om. Nog even dit, om niet te worden afgerekend te worden op teveel vertraging, staan de treinen langer stil op sommige stations. Kunnen vertragingen worden opgevangen worden zodat de aankomsttijd toch gehaald kan worden. Ik had je verteld dat ik daar 'niet vrolijk van word.'

Waarom, beste Rogier, krijgt een reiziger met meer dan vijftig reisjaren, de vaste NS klant, geen voordeelprijs. Zoals bij meer schadevrije jaren, meer noclaim korting? Neen, zelfs het 'voorrecht' wat de vaste klant had, het privilege ook in de avondspits met korting te mogen reizen gaat verdwijnen. Het wordt te druk in de trein, NS wil minder reizigers.

Ik ben haast geneigd dan als klant ook maar te verdwijnen. Ergens best grappig, NS, een van de grootste bedrijven van Nederland kon niet voorspellen dat het steeds maar drukker zou worden. En voorzien dat er een constant tekort aan materieel zou zijn.

Geachte heer van Boxtel, bedankt dat ik deze prijs, een goed gesprek, wanneer ik tot de prijswinnaars had behoord, heb kunnen ontsporen.

'de wereld is van iedereen'

En hier is ie dan weer, de periodieke rubriek **'Mens ga toch koken'**

Deze week aandacht voor de Franse cuisine:

Patates douces au four avec champignons

Benodigdheden:

Zoete patates / rode paprika / rode ui / knoflook

Grof zeezout / verse peterselie / olijfolie

Voor het sausje:

Griekse yoghurt / feta / honing / zout en peper

Men verwarme voor de four op 200 graden en vette in een bakplaat met olijfolie iet

Men snijde de zoete patates doormidden in lengte en vleie deez op de rug op de bakplaat en besprenkele zeezout met hen

Men bakke het geheel 30 minutes

De champies men snijde in plakjes, de rode paprika in kleine en de rode ui in grote parts

Men bakke in de koekepan gaar deez en besprenkele met knoflook hen en garnere met de zout / peper en peterselie fijngehakte

Saus:

Men mengte het yoghurt, feta en honing in de hakmachina en voege honing toe, kort hakken: feta blijft kleine parts

Men verdele saus over gepofte aardappelhelften en aussi champies / ui / paprikamengsel en diene op

Aan te bevelen:

niet te koude vin blanc (tip: De Ladoucette of Joseph Drouhin) te nuttigen bij voorkeur met aangenaam gezelschap, na neuf heures 's avonds met uitzicht naar keuze onder een parasol onder een oude boom waarin een vogel chante of ook mogelijkheid tijdens lunch in een koele kamer met één de kaars blanc op tafel en zachte muziek van Youssou N'Dour

Uit: **Trein spotten**

– enkele losse scenes over de twee hoofdpersonen

Er was die kleine Italiaan. Hij ging met de bus naar het station. Het was zo'n afstand die net te ver was om te lopen. Om met de bus te overbruggen eigenlijk best kort. Misschien omdat hij klein was, zijn korte benen vonden het wat ver. Een enkele keer, als het mooi weer was en hij iets vroeger weg kon van zijn werk, ging hij lopen, wandelen. Zoals hij liep: het leek of het hem moeite kostte. Met ver uitgestrekte benen en zijn volledige aandacht erbij. De passen die hij maakte waren eigenlijk te groot. Eenmaal op het station aangekomen bleef hij ongedurig heen en weer drementelen. Zijn zwarte aktetas was niet ver boven de grond.

Voordat de kleine Italiaan de groene bus, een hybride op aardgas, instapte, keek hij om en zwaaide naar een raam van een bovenhuis. Zwaaide met een ietwat vrouwelijke zwaai. Hij plofte neer op een stoeltje in de bus die altijd halfleeg was en zwaaide nogmaals, nu wat kleiner, ingehouden. Slecht zichtbaar achter het spiegellende glas op éénhoog stond een vrouw met een kind op de arm. Een enkele keer begeleidde ze hem naar de bushalte. Zij was, allicht, wat groter dan hij. Met haar donkere haar kon ook zij goed voor een Italiaanse doorgaan, hoewel ze een bleke huid had.

Ook Didly was gaan forenzen. Moest wel gaan forenzen. Het winkeltje waar ze lang werkte, Didly, was op de fles. Een klein artistiek winkeltje met wijde Didly bloemetjesjurken, gekke Didly tasjes, lange kettingen en rinkelende armbanden. Het interieur was zelfgemaakt, de kassa een oude boomstam en het rook er lekker. Jarenlang werkte ze in Didly, met haar rode haar, blanke huid en sproetjes. Ze droeg de jurken met flair en blote stukjes boezem.

Vandaag droeg ze een hardroze mantelpakje. Het contrasteerde op een vreemde manier toch goed met haar rode haar. Ze moest duidelijk nog wennen aan het nieuwe leven. Iedere dag met de trein. Het kost meer tijd, de werkdagen zijn langer. Als je op tijd wilt zijn, moet je wel die ene trein halen. Ben je eens een minuutje

later op je werk is dat niet erg. Dat kan nu eenmaal eens gebeuren. Mis je echter die ene trein dan wordt die minuut meteen een kwartier of een half uur. Je moet dus op tijd zijn, Didly was nogal makkelijk, miste vaak dus de trein. Of ze moest rennen, haastig de roltrap af. En dat met die hakken. De fladderjurken had ze afgeschreven, pasten niet bij de stijl van haar nieuwe job.

Was het toeval? Of kwam het juist op tijd? Was de kleine Italiaan al langer alleen, toen hij Didly naast zich zag neerploffen in de Intercity van 08.07 u. naar Den Haag? Of was Didly de aanleiding? Hoe dan ook, de blanke dijen die rakelings naast zijn scherp gestreken broekspijpen opblonken in het vroege ochtendlicht, vroegen dringend om zijn aandacht. Blanke dijen bespikkeld met lichte sproetjes. Telkens schoten zijn ogen opzij, de krant was niet langer interessant. Razend nieuwsgierig was KI – de kleine Italiaan, naar degene die naast hem zat. Uit zijn ooghoek zag hij het hardroze. Later wierp hij een tersluikse blik en bekeek haar en profiel. Haar gestifte lippen waren roze, uiteraard.

Tussen de twee stations, Den Haag Holland Spoor en Den Haag Centraal, maakt de trein een lange bocht. Het is een kort stuk maar dikwijls wordt er tergend traag gereden en des te meer valt op hoe schuin het rijtuig hangt in zo'n bocht. Met gespeelde onhandigheid begon KI zijn spullen te pakken, ten teken dat hij er aanstonds uit moest. Daar het een kopstation was, waar iedereen zou uitstappen, maakte dit weinig indruk op zijn medereizigster. Ze inspecteerde juist haar make-up in een klein rond spiegeltje. In een poging zijn trenchcoat van het haakje te pakken stootte hij Didly aan. Het spiegeltje stuitte weg en rolde een paar banken verder.

Trein Spotten, het hele verhaal:

Uit: 84 Goedkope Gedichten en 3 Gratis

's Morgens

Lichtbruine paarden van fluweel
weien vol donker mos
een hardblauwe lucht
met gladgestreken wolken

Felspiegelende sloten door de slaperige zon
het geheimzinnig glanzen van een maisveld
de ver-wazige contouren van een dorp-met-kerk
zwartgeteerde schuren beginnen te leven

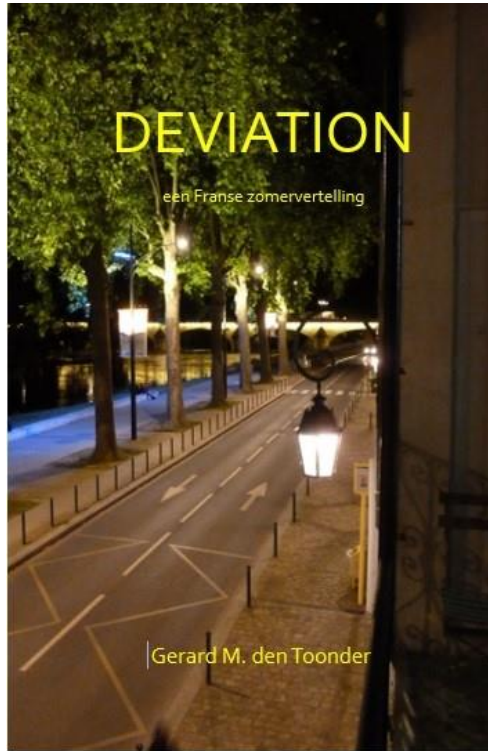
In dit licht is alles anders
wat je maar 1 seconde ziet
vanuit de treincoupé waar ik me koester
met de zon pal op mijn kop
en denk aan jou, mijn lieve

's Avonds

Voel me enigszins gerustgesteld
dat de dag weer is afgelopen
vermoeid is het hier en grijs

Het station in Roosendaal
de duffe hitte drukt me in de trein
't maisveld glanst nog steeds
maar anders, moe na deze dag

Doodstil staan de populieren
de koeien hebben het wel bekeken
en kauwen lui hun gras
de zon zakt verdrietig weg

Feuilleton deel 7

Ik dwaal nog weer een keer over het strand terwijl de duisternis al komt aangesneld. Afscheid van de zee, ik zal het missen. De lege ruimte en de zoute lucht, ik ga het verruilen voor drukte en voor uitlaatgas. En weer is er niemand, of toch ginds net voorbij de bocht. Wanneer ik dichterbij ben, verbaas ik me. Een man worstelt met een stuk plastic in de wind. Pas verderop begrijp ik het. Hij gaat daar overnachten. Maakt een soort tentje, achter een hoop stenen. Is een zwerver of een vluchteling, een gevluchte Syriër? Thuis ontkurk ik een verse fles. Ik had die man moeten meenemen. Laten douchen, wijn en brood geven en hem een bed aanbieden. Voor een nacht, de laatste nacht, morgen vertrek ik.

De glooiende graanakkers liggen te gloeien onder een late zon. Her en der steekt een boerenhoeve erboven uit, geheimzinnig in zichzelf besloten. Traag rij ik over een kronkelende D-weg. Over de resterende 64 kilometer ga ik anderhalf uur doen vertelt me de Tomtom. Zodra je weigert de Peáge te nemen ben je veroordeeld tot dit soort karrensporen. Overal schijnt Napoleon zijn sporen te hebben nagelaten. Frans ongemak, maar het geeft niet, ik heb geen haast, ik luister naar het Franse gewauwel, het is net radio 538 met zijn altijdvrolijke en altijdflauwe dj's. Dan draai ik m'n raampje dicht en zet het volume hoger. Het fluistermeisje Carla Bruni: 'Quel 'q un ma'dit

*On me dit que nos vies ne valent pas grand chose,
Elles passent en un instant comme fânent les roses.
On me dit que le temps qui glisse est un salaud que de nos chagrins
Il s'en fait des manteaux pourtant quelqu'un m'a dit...*

*Que tu m'aimais encore,
C'est quelqu'un qui m'a dit que tu m'aimais encore.
Serais ce possible alors ?*

*On me dit que le destin se moque bien de nous
Qu'il ne nous donne rien et qu'il nous promet tout
Paraît qu'le bonheur est à portée de main,
Alors on tend la main et on se retrouve fou
Pourtant quelqu'un m'a dit ...'*

Langzaam komt hij mijn kant op. Hij loopt langs de rij wachtende auto's voor het stoplicht. Bij iedere auto doet hij hetzelfde mimedansje. Maakt dezelfde bezwerende bewegingen en praat geluidloos. Op een stuk karton staat iets onleesbaars. Slechts de woorden 'pour manger' zijn mij duidelijk. Iedereen negeert hem, nergens krijgt hij iets. Het stoplicht springt op groen, ik geef gas, graai in het bakje naast me en geef hem al rijdend wat er ligt. Ik koop mijn schuldgevoel af.

Wordt vervolgd

Citaat van de week

Francoise Sagan – Bonjour tristesse

En toen was het op zekere dag met het schone leventje uit. Die morgen besloot vader dat we 's avonds naar Cannes zouden rijden om er te dansen en ons geluk op de roulette te beproeven. Ik herinner me duidelijk Elza's opgetogenheid. In de haar vertrouwde sfeer van het casino hoopte zij haar persoonlijkheid van fatale vrouw weer te vinden, zij het dan enigszins verzwakt door haar geschilferde huid en de betrekkelijke eenzaamheid waarin wij al die tijd geleefd hadden. In een strijd met mijn verwachtingen verzette Anne zich niet tegen de haar voorgespiegelde mondaine vermakelijkheden. Zonder enige achterdocht ging ik dus na het avondmaal naar mijn kamer om een avondjurk aan te trekken – de enige trouwens die ik bezat.

Quotes zonder bronvermelding

Ik was niet de snelste maar nooit te laat

Een groot deel van de chaos in de wereld ontstaat omdat mensen zichzelf niet waarderen

Het leven is maar even

De omgeving waarnemen via de zintuigen, ervaring, is een vorm van weten

Als je hulp hebt gezocht, luister dan!

Gelukkige koks maken gelukkig eten

Wijsheid is jezelf niet tot middelpunt van het universum verklaren, je hart laten spreken en doen wat gedaan moet worden

Eenzaamheid is een karaktertrek

'Wereldwijd heftige tijden' – schilderess J.R.